

Sygn. akt XI W 1712/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Małgorzata Gardocka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lutego 2017 roku w W.

sprawy przeciwko **J. P.**

córcie W. i G.

urodzonej (...) w O.

obwinionej o to, że:

w dniu 15 września 2015 r. około godz. 08:50 w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym - skrzyżowaniu ul. (...) naruszyła zasady przewidziane w § 5 ust. 5 ZiSD, w ten sposób, że kierując samochodem marki T. o nr. rej. (...), nie zastosowała się do znaku drogowego A-7 „ustąp pierwszeństwa”, w wyniku czego zderzyła się z samochodem marki V. o nr. rej. (...), powodując jego uszkodzenie, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw i art. 92 § 1 kw w zw. z § 5 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170 z 2002 r. poz. 1393),

I. obwinioną J. P. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, wyczerpującego znamiona wykroczeń określonych w art. 86 § 1 kw i art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 1 kw skazuje ją i wymierza jej karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. na podstawie art. 230 § 2 kpk w zw. z art. 44 § 5 kpw płytę DVD ujętą w wykazie na k. 40 pozostawia w aktach sprawy;

III. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 (sto czterdzieści) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 1712/16

UZASADNIENIE

W dniu 15 września 2015 roku około godziny 8:50 obwiniona J. P. jechała samochodem marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) ulicą (...) w W..

Wjeżdżając na skrzyżowanie (tzw. rondo) ulicy (...) i ulicy (...), obwiniona nie zachowała należytej ostrożności i nie zastosowała się do znaku drogowego A-7 - nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu znajdującemu się już na skrzyżowaniu

pojazdowi marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowanemu przez Ł. R., którego to pojazdu pasażerką była Z. C..

Doszło do zderzenia się obu wyżej wskazanych pojazdów.

Zachowaniem swoim obwiniona spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie: zeznań świadków: Ł. R. – k. 161, k. 32, Z. C. – k. 161, 29; notatki urzędowej - k. 1-2; szkicu miejsca zdarzenia drogowego – k. 3; protokołów oględzin pojazdów – k. 6, 7; zdjęcia – k. 27; planu organizacji ruchu – k. 103; kopii notatnika służbowego – k. 142-144; oględzin materiału filmowego na płycie CD z k. 25 – k. 161.

Obwiniona J. P. nie złożyła w sprawie niniejszej wyjaśnień; rozprawa prowadzona była zaocznie.

Sam fakt zaistnienia przedmiotowej kolizji w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie jest niewątpliwy. Wynika zarówno z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, jak i treści wyżej wzmiankowanych dowodów w postaci notatki urzędowej, protokołów oględzin pojazdów, kopii notatnika służbowego.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonych Ł. R. i Z. C.. Są one jasne, pełne, konsekwentne i logiczne. Korelują z pozostałym ujawnionym materiałem dowodowym, a także wzajemnie ze sobą. W szczególności ich treść znajduje potwierdzenie w oględzinach zapisu monitoringu dokonanego przez Sąd w toku rozprawy. Co prawda nagranie nie zawiera momentu kolizji, niemniej jednak widoczne są przedmiotowe pojazdy w pozycji pokolizyjnej. Zdjęcie z monitoringu (k. 27) potwierdza wersję pokrzywdzonych, że obwiniona wjechała na rondo i doprowadziła do kolizji w momencie, gdy ich pojazd znajdował się już na skrzyżowaniu – nie ustąpiła im zatem pierwszeństwa przejazdu.

Ujawnione dowody w postaci protokołów i dokumentów zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby odmówić im wiarygodności. Także prawdziwości zapisu z monitoringu poddanego oględzinom i jego wiarygodności nie podważała żadna ze stron.

Biorąc pod uwagę materiał zgromadzony w niniejszej sprawie, Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do zaistnienia przedmiotowego zdarzenia, jak również co do udziału w nim i winy obwinionej J. P.. Jej zachowanie polegało na nieustąpieniu pierwszeństwa pojazdowi znajdującemu się na skrzyżowaniu, niezachowaniu należytej ostrożności i stworzeniu w ten sposób stanu zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Swym działaniem obwiniona wyczerpała znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw, jak również z art. 92 § 1 kw, albowiem – co wynika już z samego opisu zdarzenia ujętego w zarzucie – nie zastosowała się do znaku A-7. W takiej sytuacji stosuje się przepis przewidujący najsurowszą karę (art. 9 § 1 kw).

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla bytu wykroczenia z art. 86 § 1 kw - ze względu na skutek - znaczenie ma tylko takie zachowanie, które może zagrozić bezpieczeństwu ruchu. Zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego polega na stworzeniu takiej sytuacji, która grozi nastąpieniem ujemnych skutków dla ruchu drogowego. Takie skutki wystąpiły w niniejszej sprawie. Zachowanie obwinionej doprowadziło bowiem do zderzenia pojazdów, jak też zagroziło zdrowiu osób uczestniczących w przedmiotowym zdarzeniu.

W przedmiotowej sprawie do kolizji doszło w wyniku niezachowania przez obwinioną należytej ostrożności i niezastosowanie się przez nią do znaku drogowego pionowego A-7 „ustąp pierwszeństwa”. Przepis § 5 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych stanowi, że znak A-7 ostrzega o skrzyżowaniu z drogą z pierwszeństwem. Niezastosowanie się do znaku drogowego wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

Zasadnym jest twierdzenie, iż J. P. jest sprawczynią wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jej czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność),

karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających karalność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinioną (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, że obwinionej można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dała posłuchu normie prawnej.

Wymierzając karę obwinionej J. P., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionej, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy.

Stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionej Sąd ocenił jako znaczny. Na taką ocenę wpływ miały: wartość naruszonego dobra w postaci bezpieczeństwa w komunikacji, a także sposób działania sprawczyni, która poprzez niezachowanie należytej ostrożności i niezastosowanie się do znaku drogowego, spowodowała kolizję pojazdów i zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Prawo pierwszeństwa przejazdu należy do podstawowych reguł bezpieczeństwa ruchu drogowego i jego naruszenie stanowi duże zagrożenie tego bezpieczeństwa, będąc w istocie jedną z częstszych przyczyn wypadków i katastrof w ruchu drogowym (vide wyrok SN z 5 lipca 1977 r., VI KRN 140/77, LexPolonica nr 308858).

Wymierzając karę obwinionej, Sąd miał równocześnie na uwadze jej uprzednią karalność za wykroczenia drogowe (k. 101), co stanowi okoliczność obciążającą. Wymierzając obwinionej karę, Sąd miał na uwadze także cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionej, jak również, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionej kara grzywny w wysokości 300 złotych jest adekwatna i sprawiedliwa.

Płyte zawierającą materiał z monitoringu pozostawiono w aktach sprawy.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw.

z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 zł, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 140 złotych, na którą składają się zryczałtowane wydatki postępowania (100 złotych) i ryczałt za badanie zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym (2 x 20 złotych – k. 4, 5) – odpowiednio: § 1 pkt 1 oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.